

**Skarga wniesiona w dniu 30 czerwca 2011 r. —
Ecologistas en Acción-CODA przeciwko Komisji**

(Sprawa T-341/11)

(2011/C 252/89)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Ecologistas en Acción-CODA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: J. Doreste Hernández, abogado)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji odmownej ze względu na brak odpowiedzi w wymaganym terminie Sekretariatu Generalnego Komisji Europejskiej odmawiającej udostępnienia żądanych dokumentów w postępowaniu GESTDEM 2011/6;

— stwierdzenie, że ECOLOGISTAS EN ACCION są uprawnieni do otrzymania żądanych dokumentów, udzielenia dostępu do których Komisja niesłusznie odmówiła:

a) Summary by the Spanish Ministry of Environment of the information submitted to the European Commission concerning the environmental assessment of the construction of the Granadilla Port, transmitted to the Permanent Representation of Spain to the European Union on 4 November 2005,

b) Nota wyjaśniająca, complementary information by Gobierno de Canarias, November 2005,

c) Alternative analysis concerning the location of the Granadilla Port by Gobierno de Canarias, July 2005, oraz

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Źródłem niniejszego żądania jest wniosek o udostępnienie dokumentów o charakterze środowiskowym, w sposób dorozumiany odrzucony przez Komisję Europejską.

Informacją, której udostępnienia odmówiono są trzy dokumenty przedstawione przez administrację hiszpańską Komisji Europejskiej w celu wydania opinii na podstawie art. 6 ust. 4 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206, s. 7) dotyczącej budowy portu w Granadilla (Tenerfa, Hiszpania).

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do doku-

mentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43)

— w tym względzie skarżąca twierdzi, że pozwana nie poinformowała na piśmie ECOLOGISTAS EN ACCIÓN o przyczynach odmowy dostępu do trzech żądanych dokumentów i pozostawiła Królestwu Hiszpanii kwestię rozstrzygnięcia w przedmiocie wniosku o udostępnienie tych dokumentów, podczas gdy nie są objęte żadnym z wyjątków przewidzianych w art. 2 ust. 1, 2 i 3 wspomnianego rozporządzenia.

2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. L 264, s. 13).

— Zdaniem skarżącej ze względu na to, że trzy żądane dokumenty są „informacjami o środowisku”, dorozumiana odmowa dostępu powoduje naruszenie litery i ducha wyżej wymienionego rozporządzenia i Konwencji z Aarhus.

**Skarga wniesiona w dniu 30 czerwca 2011 r. — CEEES i
Asociación de Gestores de Estaciones de Servicio
przeciwko Komisji**

(Sprawa T-342/11)

(2011/C 252/90)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio (CEEES) (Hiszpania) i Asociación de Gestores de Estaciones de Servicio (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: A. Hernández Pardo, adwokat, i B. Marín Corral, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonego aktu i

— w związku z powyższym, nałożenie przez Komisję grzywny lub okresowej kary pieniężnej na REPSOL ze względu na naruszenie art. 9 rozporządzenia nr 1/2003.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy decyzji Komisji Europejskiej z dnia 28 kwietnia 2011 r. wydanej w sprawie COMP/39461/CEEES AOP-REPSOL, mającej za przedmiot rozstrzygnięcie o dopuszczeniu skargi złożonej w dniu 30 maja 2007 r. przez skarżące. Skargę tę oparto na trzech podstawowych zarzutach:

- a) Istnieniu porozumień horyzontalnych Asociación de Operadores Petrolíferos (AOP) i jego członków, które ograniczały konkurencję między nimi.
- b) Naruszeniu art. 101 i 102 TFUE poprzez utrzymywanie cen sprzedaży detalicznej.
- c) Niezastosowaniu się przez REPSOL do decyzji Komisji z dnia 12 kwietnia 2006 r. (2006/446/WE) dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE i wydanej zgodnie z art. 9 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 (sprawa COMP/B-1/38.348 — Repsol CPP); jak również konsekwencje wynikające z tego uchybienia.

W zaskarżonej decyzji Komisja stwierdza, że nie istniały wystarczające podstawy do przyjęcia przeciwko REPSOL żadnego ze środków ustanowionych w rozporządzeniu (WE) nr 1/2003 w przypadku niewywiązywania się przez strony z ciążących na nich zobowiązań.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi dwa zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 9 rozporządzenia (WE) nr 1/2003, wraz z naruszeniem zasady bezpośredniej skuteczności prawa wspólnotowego.
- w tym zakresie skarżąca w szczególności twierdzi, że, w świetle ustaleń Autoridad Nacional de la Competencia (krajowego organu ochrony konkurencji), Komisja nie może pominąć okoliczności nieprzestrzegania zobowiązań ciążących na REPSOL poprzez działania polegające na ustalaniu cen sprzedaży; będące praktyką, której zobowiązał się unikać. Okoliczności faktyczne ustalone przez krajowy organ ochrony konkurencji dotyczące naruszenia art. 101 TFUE powinny być bowiem wystarczyc Komisji do uznania za w pełni dowiedzione, że REPSOL nie wywiązał się ze swych zobowiązań oraz, że
 - brak działania Komisji wobec nieprzestrzegania decyzji w sprawie zobowiązań, z uwagi na to, że przysługują jej uprawnienia dyskrecyjne w tym zakresie, zagraża zdaniem skarżącej samej istocie mechanizmów, które leżą u podstaw przyjęcia zobowiązań jako alternatywnego rozwiązania dla wszczęcia postępowania zmierzającego do nałożenia grzywien, przekształcając uprawnienia dyskrecyjne Komisji w uprawnienie arbitralne, mogące doprowadzić do rażącej odmowy ochrony sądowej
- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 23 ust. 2 lit. c) i art. 24 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr (WE) nr 1/2003.
- Zdaniem skarżącej wobec naruszenia art. 9 rozporządzenia (WE) nr 1/2003, takiego jak będące przedmiotem niniejszego postępowania, Komisja powinna była nałożyć grzywnę i okresową karę pieniężną zgodnie z ww. przepisami.

Skarga wniesiona w dniu 28 czerwca 2011 r. — Królestwo Niderlandów przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-343/11)

(2011/C 252/91)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: C. Wissels, M. de Ree, B. Koopman i C. Schillemans, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji wykonawczej Komisji 2011/244/UE z dnia 15 kwietnia 2011 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) w zakresie, w jakim art. 1 tej decyzji dotyczy Niderlandów i wyłączenia z finansowania kwoty 22 691 407,79 EUR reprezentującej wydatki zadeklarowane w latach 2006-2008 w ramach programów operacyjnych i uznania organizacji producentów;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W decyzji 2011/244/UE Komisja potraktowała wszystkie koszty z tytułu nadruków na opakowaniach, niezależnie od ich rodzaju i przeznaczenia, jako ogólne koszty produkcji w rozumieniu załącznika II do rozporządzenia nr 1433/2003 ⁽¹⁾ i w związku z tym nie uwzględniła tych kosztów w ramach finansowania ze środków wspólnotowych. Rząd niderlandzki zajmuje stanowisko, zgodnie z którym umieszczanie na opakowaniach nadruku odzwierciedlającego markę lub znak towarowy organizacji producentów, służące promocji, musi zostać uznane za promocję ogólną lub promocje oznakowań jakościowych i promocję marek lub znaków towarowych organizacji producentów. Zgodnie z załącznikiem I do rozporządzenia nr 1433/2003 koszty takich wydatków mogą zostać jak najbardziej uwzględnione w ramach finansowania.

Ponadto decyzją 2011/244/UE Komisja wyłączyła całkowicie z finansowania programy operacyjne realizowane przez organizację producentów FresQ w sezonie sprzedaży 2004-2007, w oparciu o uzasadnienie, że ta organizacja producentów nie spełnia wymogów uznania określonych w rozporządzeniu nr 2200/96 ⁽²⁾ i w rozporządzeniu nr 1432/2003. Komisja oparła